

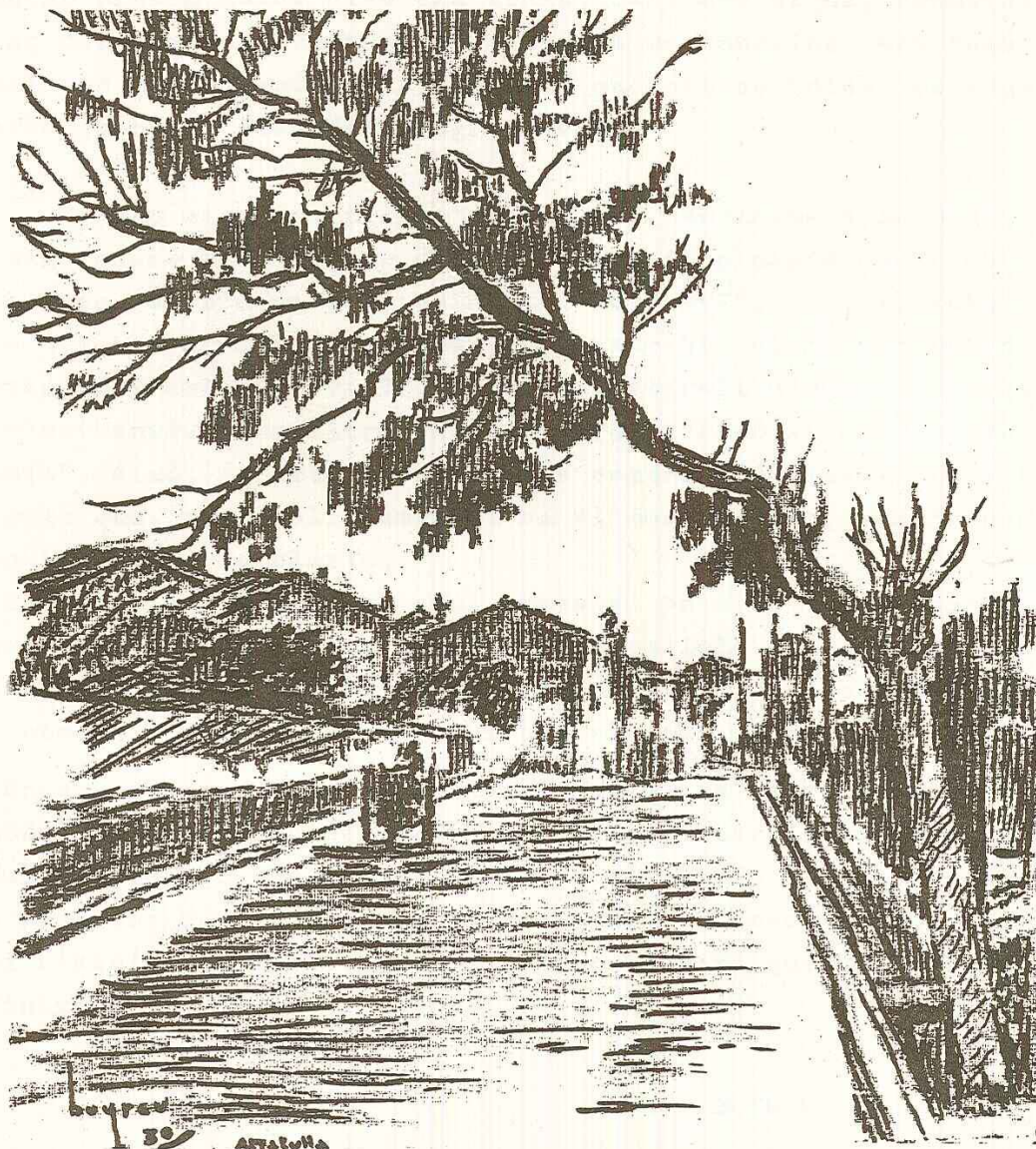
LA TARTRANA

butlletí de règim interior del
centre d'estudis
d'altafulla

RECULL DE COSES NOSTRES

altafulla, maig del 1.981

nº 10

ALTAFULLA 1930

LA CARRETERA

El meu despertar matiner, en aquelles dates, s'esdevenia acompanyat pel soroll de les rodes dels carros que passaven per davant de casa, atès que el terra de la carretera era empedrat de llambordes. Un soroll amb ritme de rock lent, molt diferent al soroll dels motors d'ara, de fet força més tècnic però no tan humà.

EL TREN

Per venir a Altafulla anava a l'"apeadero" del Passeig de Gràcia i hi esperava el tren. Els trens, aleshores, anaven amb màquina de carbó, i feien tant de fum que a l'estiu, amb les finestretes obertes per mitigar la calor, quedaves ensutjat de negre. Altra-ment, si treies el cap per la finestreta, els ulls se t'omplien de brosses fins el punt que no podies veure res del paisatge. La meva mare em feia posar un guardapols per protegir la roba, i en arribar a Altafulla m'havia de rentar la cara i les mans unes cinc vegades per estar presentable. Això era abans, d'ic; ara hi ha, tanmateix, a tocar del camí una central tèrmica, la de Cubelles, els fums de la qual són més perjudicials i nocius que els de totes les màquines de carbó juntes. Coses del progrés, ves!

LA PLATJA

Cap als anys trenta jo anava a banyar-me a la platja, com faig encara vui, al cap de cinquanta, i un pagès que treballava al camp, en veure'm passar, em digué: "On vas?", i jo li vaig respondre: "A banyar-me". L'endemà, en tornar-hi, el mateix pagès em preguntà novament: "On vas?", i en contestar-li d'una manera idèntica s'estranyà. "Una altra vegada?" -féu-. "Però si ahir ja vas anar-hi!". Això, aquesta sorpresa, es comprèn fàcilment si es té en compte que, en aquell temps, i en el mes d'agost, era jo ben sol qui es banyava a la platja.

La majoria d'homes que s'hi banyaven ho feien en dissabte, i quasi tots es portaven el sabó i la tovallola de casa per rentar-se. Naturalment, en sortir de l'aigua, m'havia de posar un barnús, tal i com em recomanaven els meus oncles, per decència.

Encara recordo el primer bikini que es va veure a la platja. I també l'anècdota: Un senyor va córrer a buscar la guàrdia civil, la qual obligà aquella noia a posar-se el barnús i, tot seguit, si us plau per força, li assenyalà el camí de casa. I ara, ves per on, ni bikini. Com han canviat els temps encara que el sol sigui el mateix!

JOSEP BUYREU I MARI